

kui agga ial mahti sawad; agga hopis hirm-
samad ja julgemad on nemmad, kui neid
paljo kous, — siis hakkawad nemmad ka
kartusseta innimeste peäle. Polamaal, kus
sured metsad, on sedda enne saggedaste sün-
dinud, — kuida sedda hirmo üks Polama
krahw katsi sanud, ja sest nenda juttustab:

„Mo isal, kes jo wanna mees, ei olnud
muid ommaksid egga suggulasi, kui kaks last
— minna ja mo ödde. Se mo ödde olli
ühhe nore krahwi pruut. Meie söitsime üh-
hel päwal (se olli talwel) mo öe peigmeest
waatma, kes omma emmaga surest metsast
läbbi miina 70^{ne} wersta peäl ellas. Kui
meie monned päwad seäl ollime olnud, sai-
me sannumid, et meie wanna isä raskeste
haigeks jänud, ta sowis meid nähha, et ta
arwas ennesel surma liggi ollewad.“

Barsi walmistasime endid tele. Se olli
pärrast lounat, kui seält ärratullime. Wal-
ges saime jo sure metsa sisse. Ilm olli sel-
ge ja wagga, lummi süggaw, et sureste söita
ei sanud. Kui poleni öni eddasi ollime läi-

nud, ja mingisuggust hirmutust ei olnud
kuulnud egga näinud. Korraga hakkasid
hobused ilma sundimatta waljuste jook-
ma, ja wimaks nenda, et diete piddada
andsid, — muido ollid üksnes piitsa warral
jooksnud. Minna pannin sedda immeks, ja
küssisin tassakeste omma kutsari Mardi
käest, mis se piddi tähhendama. Agga Mart
ei wastand sannagi.“

„Mart, kes paljo woõrais mades käinud
ja monda näinud, teadis kül, mis se täh-
hendas, — watas saggedaste taggasi, las-
kis wimaks ohjad lödwale, et hobused lah-
keste omma tahtmist möda said jooksta.“

„Ma küssisin teist puhko Mardi käest,
agga nenda et mo ödde ei piddand kuulma
mis se piddi ollema. Mart watas taggasi,
ja ütles mulle tassakeste: „Ma arwan, et
hündid meie jälgil on. Külüm ja nälg on
neid metsast wälja aianud, ja nüüd on meil
wiimne kitsas käes, sest hobused ei joua
nende eest ärra.“ — Se kõnne kōhhtas
mind wagga ärra, sest et ma neist enne pal-